

Reportage

De grote Adri Alindo speurtocht.

Een verslag van de zoektocht naar een "verdwenen" illustratrice.

Alle begin is moeilijk.

In het najaarsnummer 1999 van *Ouwe Bram leeft nog!* werden de lezers opgeroepen mee te doen aan een speurtocht naar de gewaardeerde illustratrice Adri Alindo, die vele kinderboeken illustreerde, maar in geen enkel archief of naslagwerk terug te vinden is. De redactie wilde proberen de lezers te betrekken bij het vinden van de persoon Adri Alindo. Onder de vele honderden lezers van ons blad zou toch zeker iemand moeten zijn, die meer van haar zou kunnen weten. De lezers werden gevraagd zoveel mogelijk informatie over deze belangrijke, maar "verdwenen" illustratrice te verzamelen en in te zenden naar het speciale actie-adres. Ondergetekende, die op dat adres woont, zag in gedachten de brievenbus al vol met enveloppen vol gegevens, zodat daaruit een gedegen artikel over de kunstenaar gedistilleerd zou kunnen worden. Het liep allemaal heel anders!

Er kwam geen enkele brief binnen, blijkbaar was het toch niet zo eenvoudig. Wel gingen enkele abonnees aan de slag, men liep telefoonboeken door op de naam Alindo en via internet werd gezocht en een oproep geplaatst. Geen resultaat, anders dan dat enkele mensen mij attendeerden op illustratiewerk van Adri in boeken en bladen. Maar nieuws over Adri Alindo zelf bleek niet voorhanden bij onze lezersschaar. Daarom besloot ondergetekende zelf verder te gaan zoeken. En dat zou de grootste speurtocht worden uit zijn carrière als redacteur van *Ouwe Bram leeft nog!*

Uit: B. van Huet, *De club uit Rustoord* (uitg. Van Nelle, Rotterdam 1931)

Opgewekt aan de slag.

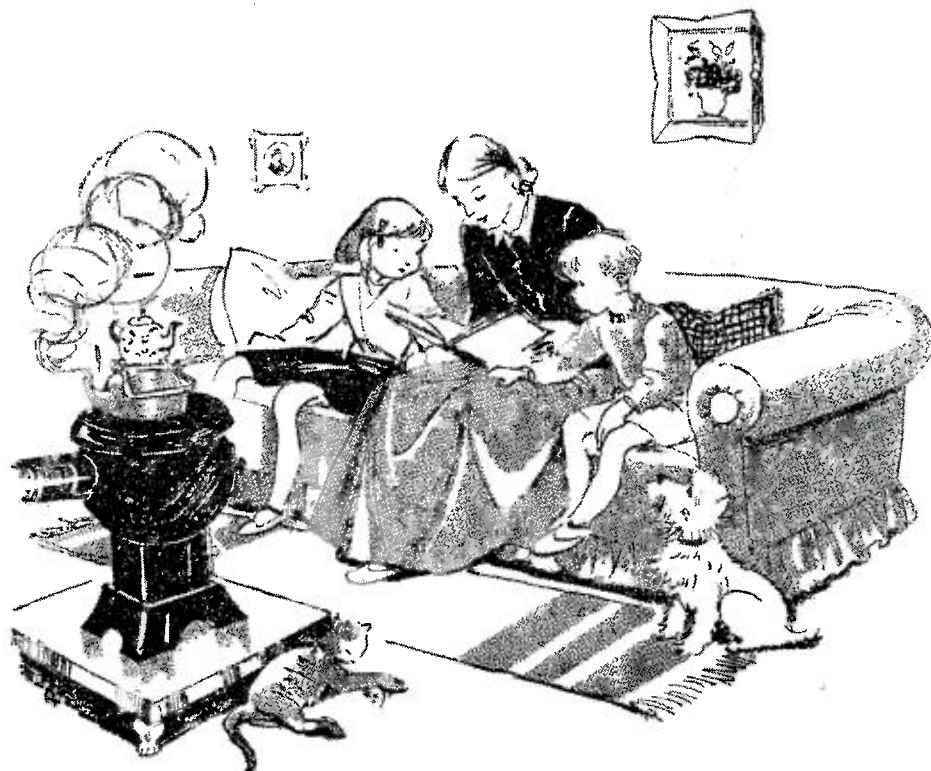
In 't begin liep het eigenlijk van een leien dakje. Allereerst nam ik contact op met één van onze abonnees, waarvan ik wist dat hij in de zestiger jaren bij uitgeverij Meinema gewerkt had, een uitgever waarvoor Adri Alindo heel veel geïllustreerd heeft. Hij vertelde mij Adri Alindo zelf niet gekend te hebben, maar gaf mij als raad contact op te nemen met een medewerker van de huidige uitgeverij Meinema, welk bedrijf nu in Zoetermeer gevestigd is en al jarenlang geen kinderboeken meer uitgeeft. De medewerker zou mij waarschijnlijk wel adres en telefoonnummer kunnen geven van iemand waaraan onze abonnee goede herinneringen had, een vroeger directielid van Meinema. Die kreeg jarenlang praktisch alle kinderboekjes in handen en heeft contact gehad met vele schrijvers en illustratoren. En inderdaad, het telefoonnummer komt boven water en ik bel op 10 december 1999 met de heer van Drimmelen, dan 85 jaar oud.

Adri Alindo leeft!

Mijnheer van Drimmelen blijkt niet zo maar bereid inlichtingen te willen verstrekken over Adri Alindo. Van ons blad heeft hij helaas nog nooit gehoord. Ik bied hem daarom aan de twee laatste nummers toe te zenden. In het verdere telefoongesprek wil de oud-directeur van Meinema toch wel iets vertellen over Adri Alindo. Het zijn zeer belangrijke gegevens voor deze speurtocht. Zo kom ik het volgende te weten:

- Adri Alindo is een schuilnaam!
- Adri Alindo leeft nog en woont in het buitenland!
- Adri Alindo is meer dan een goede kennis van de heer Van Drimmelen.
- De man van Adri Alindo was ook actief als kunstenaar.

Wat een informatie! Adri Alindo leeft nog! Dan moet ze dik over de negentig zijn! En het zo goed klinkende Adri Alindo is dus inderdaad een schuilnaam, wat ik al verwachtte. Hoe haar werkelijke naam is wil de heer Van Drimmelen echter absoluut niet zeggen. Misschien nadat hij contact heeft gehad met de voormalige illustratrice. Hij denkt daar nog over na, wil eerst dat blad wel eens zien. Wel geeft hij aan werk van zowel Adri Alindo als haar echtgenoot in zijn bezit te hebben en beiden zeer te waarderen. Ik hoop natuurlijk dat ons tijdschrift hem over de streep zal trekken om meer over Adri te onthullen. Dezelfde dag nog doe ik een brief en de twee bladen de deur uit. Ik schrijf in de brief dat ik begrepen heb dat de heer Van Drimmelen Adri Alindo hogelijk waardeert en haar zou willen beschermen tegen ongewenste publiciteit. Omdat ook mijnerzijds de waardering voor het werk van Alindo zeer groot is, geef ik ook aan dat de heer Van Drimmelen zich geen zorgen hoeft te maken voor ongewenste publiciteit, alles kan eerst ter inzage voorgelegd worden. Mijn doel is een biografische schets te maken over Adri Alindo, verlucht met haar prachtige illustraties. Vol verwachting wacht ik het antwoord af.

Uit: Kerstboek Zonneschijn 1950

Nog meer informatie.

Dat duurt lang. Als ik na enkele weken nog geen antwoord heb, ga ik zelf weer verder. Nu leg ik contact met Drukkerij Meinema, nog wel gevestigd in Delft, en daar krijg ik telefoonnummers van oud-medewerkers die misschien iets kunnen weten. Diverse telefoontjes pleeg ik daarop. Eén vroegere werkneemster weet meer. Het levert me twee belangrijke aanwijzingen op:

- Adri Alindo woont in Wenen!
- Adri Alindo gebruikt een pseudoniem omdat haar eigen naam zeer onprettig is!

De voormalige medewerkster van Meinema, die ook de echte naam van Adri Alindo weet, wil die naam echter beslist niet prijsgeven.

Een onverwachte tegenslag.

Op 10 januari 2000 bel ik de heer Van Drimmelen. Mijn brief is nu een maand oud en ik heb niets meer gehoord. Dan krijg ik wel een teleurstelling te verwerken. De heer Van Drimmelen heeft er goed over nagedacht, maar hij wil geen contact leggen met Adri Alindo. De leeftijd van de kunstenares en de achting voor haar persoon leiden bij hem tot een dergelijke beslissing. Ik ben natuurlijk erg teleurgesteld, zo dichtbij en dan niet verder kunnen komen. Het standpunt van de heer Van Drimmelen zal ik echter moeten accepteren. Dat wil niet zeggen dat ik mijn speurtocht dan maar zal staken. Er zijn meer wegen die naar Rome leiden. Zo zullen er ook meer wegen zijn die naar Adri Alindo leiden.

Ik ga het proberen bij een andere uitgever: Bosch & Keuning in Baarn. Die gaf tijdschriften uit als *De jonge vrouw* en *Vrouwenpost*, waarvoor Adri Alindo vele illustraties verzorgde, alsmede artikelen over mode. Men staat mij bij Bosch & Keuning heel prettig te woord, alleen, helaas, een archief uit die tijd is er niet, dus daar zal ik het niet van moeten hebben.

Achtereenvolgens krijg ik diverse oud-medewerkers telefonisch te spreken, die mij steeds weer naar een ander verwijzen en blijf ik steken bij de opmaker van *Vrouwenpost*, Jan Vermaas. Jan kent de illustraties van Adri Alindo wel, maar haar zelf niet en hij weet ook niets over haar werkelijke naam. Daar loopt dan het spoor vast.

De (boeken-)wereld is maar klein.

Opeens een ander spoor. Ik vertel mijn verhaal aan Aad van Maanen, eigenaar van antiquariaat Klikspan in Leiden en abonnee van ons blad. Hij werkt ook bij De Koninklijke Bibliotheek in Den Haag en heeft daar veel contact met de algemeen directeur. Aad vertelt mij dat die een zoon is van een voormalige directeur van Meinema, misschien weet hij wat. Als ik de naam vernemen, denk ik dat dat best eens zou kunnen: Van Drimmelen! Junior dus! Ik vertel dan van mijn contacten met senior. Aad stelt voor dat hij eens informeert bij de zoon.

Schoolkleding.

Uit: Vrouwenpost, oktober 1950

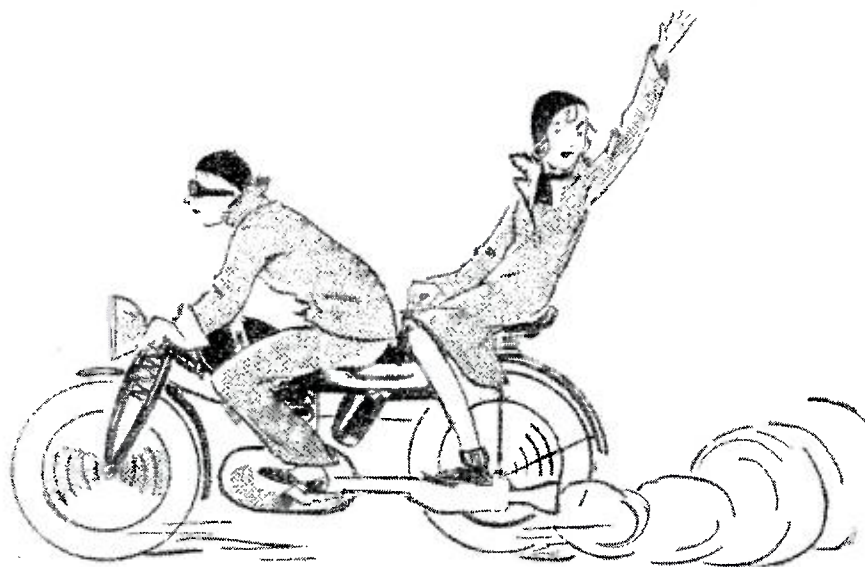
Al enkele dagen later belt Aad mij op. Van Drimmelen had op de vraag naar Adri Alindo meteen gevraagd wat er toch aan de hand was, hij had het hele verhaal van de speurtocht al van zijn vader gehoord. Adri Alindo was een echte huisvriendin, maakte bij de geboorte van de kinderen zelfs de geboortekaartjes. Nee, de echte naam wil ook hij niet geven. Maar ik mag hem wel eens bellen, misschien dat er toch nog wel wat aardigs te vertellen is. Donderdag 3 februari 2000 bel ik hem, zijn secretaresse vertelt mij dat hij tot 10 februari in het buitenland vertoeft. Dat wordt dus nog even uitstel. Dit uitstel zal later afstel worden, omdat de speurtocht via andere wegen succesvol zal gaan verlopen.

De eerste grote ontdekking.

Want er zijn nog meer mogelijkheden. Op vrijdag 4 februari meld ik mij in Gouda bij de instantie die het archief van Uitgeverij Van Goor voor de Goudse periode in beheer heeft: Het Streekarchief Hollands Midden. Daar zal ik een grote ontdekking gaan doen!! Ik heb een titeloverzicht meegenomen van de boeken die Adri Alindo voor Van Goor geïllustreerd heeft. Het betreft hier de periode 1925-1929, de begintijd van de illustratrice. In het archief is de uitgaande post van Van Goor over een groot aantal jaren opgeslagen en ter inzage. De mappen

1925-1929 bevatten meer dan 10.000 brieven. Daarin wil ik gaan zoeken, naar, nee niet naar Adri Alindo, want dat is een pseudoniem zoals ik nu weet, maar naar brieven aan een illustratrice met een vervelende naam! Uit de inhoud van de brieven moet ik dan zonder veel moeite kunnen vaststellen dat het Adri Alindo betreft. Aangezien het aantal door Adri Alindo voor Van Goor geïllustreerde boeken in die periode maar gering is, zal het toch wel even zoeken worden. Brieven aan allerlei bekende schrijvers en illustratoren kijk ik door, steeds sneller, want het zijn er zo veel. Totdat ik een briefje tegenkom, onduidelijk van datum en ook de naam van de geadresseerde is nauwelijks te lezen, de doorslag is al zo oud. De uitgever vraagt aan een zekere mejuffrouw (onleesbaar) of zij een boekje uit de serie *Gezellige Uurtjes* zou willen illustreren. Voor die serie heeft Adri Alindo ook geïllustreerd, weet ik, dus zij zou dit kunnen zijn. Ik pijnig mijn ogen op de naam, maar die is niet te ontcijferen. Dan besluit ik verder te zoeken, er zal vast wel ergens een volgende brief zijn voor deze juffrouw. En bij een brief van 8 mei 1925 heb ik beet. Niets onduidelijk meer, de inhoud gaat over illustraties van Adri Alindo voor een boekje van Riek Poutsma en de brief is gericht aan:

Mej. Adri Palingdood
Rusthoflaan 26
Rotterdam.

Uit: Frieda van Felden, Nan's zonnige zomer (uitg. Meinema, Delft 1932)

Een mijlpaal!

Een mijlpaal is bereikt! Duidelijk dus. Palingdood is de werkelijke achternaam van Adri Alindo. Het is inderdaad een niet echt plezierige naam, maar als je daarvan enkele letters weghaalt hou je een fantastisch zonnig pseudoniem over: ALINDO. Verderop in de correspondentie vind ik meerdere brieven die mijn conclusie bevestigen. Adri Alindo is dezelfde als Adri Palingdood. Een belangrijk stuk van de speurtocht is tot een goed einde gebracht, het pseudoniem is ontcijferd en, bij deze, onthuld. Ik weet nu wie Adri Alindo is, dat zij eigenlijk Adri Palingdood heet, dat zij nog leeft, dat zij in Rotterdam gewoond heeft, dat zij nu in Wenen woont, maar ik wil nog veel meer weten. Waar is zij geboren, uit wat voor nest komt ze, hoe was haar leven, wie was die kunstenaar-echtgenoot enz. enz. enz. Ik besluit verder te *gaan zoeken* op de naam Palingdood, een naam waarvan ik eerder nog nooit gehoord had.

Op zoek naar een vreemde naam.

In de telefoongidsen van de grote steden is de naam Palingdood niet te vinden, ook in dertig andere plaatsen niet. Op internet komt de naam 2x voor, maar alleen in namenregistraties. Er zijn van daaruit geen aanknopingspunten om verder te zoeken. Ik wend mij tot iemand van de Vereniging voor Genealogie, afd. Rotterdam. Bij hem is de naam Palingdood ook volledig onbekend, maar hij geeft mij twee mogelijkheden aan om verder te zoeken: via het gemeentearchief van Rotterdam en via het Centraal Bureau voor Genealogie te Den Haag. Ik neem mij voor beide instituten, zodra ik tijd heb, te gaan bezoeken.

Tussendoor neem ik een kijkje op de Rusthoflaan in Rotterdam. Deze laan ligt, zoals de naam aangeeft, vlak bij een begraafplaats, in dit geval de begraafplaats Crooswijk. Nu is het een vrij bedrijvige laan, bestaande uit drie nogal verschillende gedeelten. In het eerste deel vind je nog de oude hoge huizen uit de tijd dat Adri Palingdood hier gewoond moet hebben. Ze zijn rond 1900 gebouwd. Het tweede gedeelte is het winkelgedeelte met veel diverse winkeltjes, sommige nu met een allochtone eigenaar. In het derde gedeelte, het dichtst bij de begraafplaats Crooswijk moet Adri gewoond hebben. Nu is het allemaal nieuwbouw, van het huis van Adri is niets meer te vinden. Wel krijg je, als je met je rug naar nummer 26 gaat staan een indruk van het uitzicht dat Adri vanuit haar woning genoot. Nummer 26 is namelijk een hoekhuis en je kijkt op een klein parkje met een muur die een tweede begraafplaats, de R.K.-begraafplaats, omgeeft. Deze begraafplaats is in de twintiger jaren aangelegd. In die twintiger jaren was deze wijk, net als nu, een volkswijk met veel negotie en arbeiderswoningen.

*Uit: M. van der Hilst, De Uiver, Frits Ruyver en een nikkelen stuiver.
Uitg. Meinema, Delft 1934.*

Is dit familie?

Dinsdag 8 februari ga ik naar het Centraal Bureau voor Genealogie in Den Haag. Daar wordt ik op een zeer vriendelijke manier te woord gestaan en men gaat voor mij op zoek naar de naam Palingdood. Er komen twee overlijdensadvertenties boven water waarin de naam Palingdood voorkomt. Eén uit 1965, de overledene is Johan Hendrik Palingdood uit Rotterdam, oud 63 jaar, en één uit 1983, hier is de overledene Willemina Grevenstuk, oud 90 jaar, weduwe van Pieter Johannis Palingdood uit Middelharnis. Hun dochter heet J. Roetman-Palingdood en woont dan in De Lier. Verder gaat men op zoek naar oude persoonskaarten met de naam Palingdood. De medewerker van het bureau zoekt in de kaarten of iemand soms in aanmerking zou kunnen komen als vader, moeder of familielid van Adri. Dat lijkt moeilijk aan te nemen qua geboortejaren e.d.. Eén kaart komt echter in de buurt: Beschier Palingdood,

geboren op 7-6-1869 te Melissant en gehuwd met Alida Gesina Schaad, geboren op 2-6-1874 te Leeuwarden. Zij zijn op 15-6-1898 gehuwd in Rotterdam. Op de kaart prijkt wel een zoon Willem, geb. 8-9-1907 te Rotterdam, maar geen dochter.

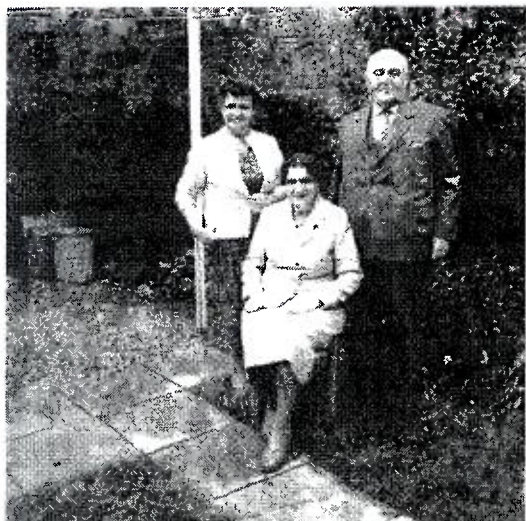
Ik besluit de namen van de familieleden die zijn vermeld op de overlijdensadvertenties in het telefoonboek op te zoeken. Alleen T. Palingdood in Sommelsdijk komt er in voor. Op 9 februari krijg ik Tonny Palingdood, oud 80 jaar, aan de telefoon. De familie uit de overlijdensadvertentie van 1965, uit Rotterdam, kent zij geen van allen. De familieleden uit de andere advertentie van 1983, uit De Lier, waarbij zij zelf als familielid vermeld staat, kent zij natuurlijk wel: daarvan zijn J. Roetman-Palingdood en haar man overleden, één zoon is niet te lokaliseren, een andere zoon zou in Alkmaar wonen. Zij vertelt verder het volgende: volgens Tonny is zij de laatste met de naam Palingdood, wat haar eigen meisjesnaam is. Zij heeft geen broers of zusters. Van Adri Alindo of Adri Palingdood heeft zij nog nooit gehoord. Zij vertelt veel met haar naam gepest te zijn. Er zijn ook nog wel familieleden die hun naam in Dalinga hebben laten veranderen. Volgens Tonny zouden die ergens in Noord-Holland moeten wonen. Een eerste check via het telefoonboek levert geen Dalinga op.

Op 6 februari 2000 ga ik op bezoek bij het Gemeentearchief van Rotterdam. Daar zal ik mijn tweede grote ontdekking gaan doen in de speurtocht naar Adri Alindo.

De familie gevonden!

In de geboorteregisters zoek ik Adri Palingdood en dat lukt, op 3 augustus 1905 is zij aangegeven als het vijfde kind van Beschier Palingdood en Alida Gesina Schaad, dezelfde dus die ik ook in Den Haag al ontdekt had. Via het huwelijksregister, de gezinskaart en de Nieuwe Rotterdamsche Courant en het Rotterdamsch Nieuwsblad van begin augustus 1905 kan ik de volgende gegevens reconstrueren:

Adri Alindo is als Adriana Palingdood geboren op 2 augustus 1905 te Rotterdam. Haar vader is geboren op 7 juni 1869 in Melissant, haar moeder op 2 juli 1874 te Leeuwarden. Op 15 juni 1898 treden Beschier Palingdood en Alida Schaad in Rotterdam in het huwelijk. Als beroep van Beschier staat vermeld: grondwerker, de vader van Alida is reeds overleden, haar moeder verdient de kost als "waschvrouw". Zij krijgen 6 kinderen, die allemaal in Rotterdam geboren worden. De eerste, Saartje Alida, wordt geboren op 31 maart 1899, dan volgt op 18 mei 1900 Marina, op 20 oktober 1901 Johan Hendrik, op 18 februari 1903 Marinus, op 2 augustus 1905 Adriana en op 8 september 1907 Willem. Marinus overlijdt reeds op 18 augustus 1903, van de anderen zijn ook beroepen bekend, zo zijn zowel Saartje als Marina dienstboden, later is Marina kinderjuffrouw in Den Haag, zij trouwen resp. in 1920 en 1929. Johan Hendrik is kelner, Willem kantoorbediende. Van Johan Hendrik weten we uit de eerder opgespoorde overlijdensadvertentie dat hij op 23 maart 1965 zou overlijden. Vader en moeder Palingdood wonen in Rotterdam op verschillende adressen: Teilingerstraat 32, Schommelstraat 24, Vinkenstraat 108, Bloklandstraat 149 en vanaf 21 december 1921 op de Rusthoflaan 26. Van daaruit zal Adri ook trouwen, op 21 mei 1931 huwt zij met Rudolf J.J. Buchner, wonende Willem Nagellaan 13 te Hillegersberg. Over deze Rudolf Buchner later meer, maar de ontdekking van de naam van de echtgenoot van Adri Alindo is natuurlijk zeer belangrijk voor het verdere onderzoek.

*Adri Alindo met haar tante Alida
en diens man, 1961*

Adri Alindo aan de telefoon.

Want, hoewel ik nog niet weet of Adri Alindo altijd gehuwd gebleven is met Rudolf, nu ga ik een aantal zaken toch even op een rijtje zetten om de grote slag te kunnen slaan: Adri Alindo = Adriana Palingdood en woont volgens eerdere informatie in Wenen. Haar echtgenoot heet Rudolf J.J. Buchner. Wat dus te doen: zoeken in het telefoonboek van Wenen naar Rudolf J.J. Buchner. Er staan 16 Buchners in het telefoonboek van Wenen, daarbij is geen R.J.J. Buchner. Toch besluit ik dinsdagavond 22 februari 2000 het meest in aanmerking komende nummer te draaien en dan komt de grote schok: de telefoon wordt opgenomen door de 94-jarige Adri Alindo!!!!

Ik vertel Adri Alindo hoe geweldig ik het vind, om haar aan de telefoon te hebben, na mijn grote speurtocht. Bij de start daarvan had ik nooit kunnen denken ooit nog eens met haar te kunnen spreken. Er is echter een groot probleem, mevrouw Alindo, ik noem haar nu maar even geen Buchner, is behoorlijk doof en dat staat een goed telefoongesprek behoorlijk in de weg. Gelukkig is een andere dame aanwezig, die Adri Alindo al meer dan 30 jaar kent, mevrouw Christa Pils, zij neemt zo nu en dan de telefoon over, zodat alles duidelijk kan worden. Adri Alindo klinkt daarbij zeer enthousiast, ze herinnert zich nog het vele werk voor "Delft", waarmee ze Meinema bedoelt. Haar overleden man was ook erg kunstzinnig en jurist van beroep. Zij vraagt mij meerdere keren langs te komen, omdat het eerst niet duidelijk is dat ik vanuit Nederland bel. Ik vraag haar of ik wat meer over haar leven mag weten door haar eerst te schrijven. Ik moet haar zelfs beloven om dat te doen.

In het weekend schrijf ik een uitgebreide brief, zodat Adri Alindo ook een beetje weet wat voor vlees ze in de kuip heeft. Daarbij stuur ik een vragenlijst met 40 vragen over haar leven en werk, met het verzoek of ik haar daarover telefonisch kan interviewen, eventueel met behulp van Christa Pils. In de brief geef ik aan dat ik haar dinsdagavond 7 maart 2000 zal terugbellen.

Op zondag 5 maart 2000, om 18.30 uur belt Adri Alindo zelf. "Met Mevr. Buchner". Zij meldt dat ze mijn brieven heeft gekregen. Zij gaat kijken wat ze kan beantwoorden. Dat zal wel even duren, zegt ze er bij. Wederom vraagt ze waarom ik niet naar Wenen kom, het is zo gezellig daar, "om de hoek is een heel mooi café". Ze vertelt onderhand, en dat is zeer belangrijk, dat ze de naam Palingdood al meer dan 40 jaar geleden heeft veranderd in "Arendshorst". De opgewekt pratende Adri Alindo geeft me het beeld van iemand die geniet van het leven. Haar doofheid blijft echter een absolute belemmering om gerichte vragen te stellen. Ik overweeg, nadat het telefoongesprek afgelopen is, om Christa Pils nog eens te bellen, maar besluit eerst te wachten op de antwoorden van Adri Alindo.

Tot geluk geboren, 1927

TOT GELUK GEBOREN

OPVOEDING VAN HET KIND
VAN DE GEBOORTE TOT
DEN SCHOOLLEEFSTAD
DOOR
J. RIEMENS REURSLAG
MET TEEKENINGEN VAN
ADRI ALINDO

UITGAVE VAN DE M.U. TOT NUT VAN 'ALGEMEEN
CENTRAAL STATION AMSTERDAM

JAN NIEUWENHUYZEN

Wachten duurt lang.

Twee en een halve maand later heb ik nog geen antwoord ontvangen. Doordat ik me kan voorstellen dat het voor iemand van bijna 95 jaar, hoe monter misschien ook nog, niet zal meevallen allerlei zaken uit het verleden terug te halen en dat ook nog op papier te zetten heb ik voorlopig even halt gehouden. Toch wil ik nu langzamerhand weer wat verder zien te komen. Er zijn een aantal mogelijkheden: ik ga Adri Alindo bellen, maar in verband met haar doofheid zie ik daar in eerste instantie van af, ik kan ook Christa Pils bellen. Ik besluit dit laatste te doen. Op dinsdag 30 mei in de avond draai ik haar nummer. Haar telefoonbeantwoorder zegt dat "Frau Pils nicht zu Hause ist". Dat is jammer, dan toch maar rechtstreeks naar Adri Alindo bellen. Misschien is Frau Pils daar. Maar ook daar blijft de telefoon gaan, er wordt niet opgenomen, er is niemand thuis.

Veel informatie in een notendop.

Het komt er weer even niet van, maar op 26 juni bel ik Christa Pils opnieuw. Zij vertelt mij veel nieuws: Adri Alindo is nog gezond, maar inderdaad zeer doof. Zij komt nog elke dag in haar tweede huis, Kaffeehaus Prückel, een befaamd artiestencafé in Wenen. Haar man is reeds meer dan 30 jaar geleden overleden, hij was een Oostenrijker, die in Nederland werkte. Nog vóór de tweede wereldoorlog verhuisden de Buchners naar Wenen. Er werden geen kinderen uit hun huwelijk geboren. Adri Alindo was en is zeer op gezelschap gesteld. Jonge studenten wonen nog steeds bij haar op kamers. Op reis gaat zij al lange tijd niet meer. Op mijn vraag of Adri Alindo, met het oog op haar leeftijd, mijn vragenlijst wel kan beantwoorden, waagt Christa Pils dat te betwijfelen. Het is waarschijnlijk te veel gevraagd. Daarom zal ik Adri Alindo daar niet meer mee lastig vallen.

Dan vertelt mevrouw Pils dat Adri nog een nicht heeft in Nederland en ook een nicht in Wenen. Van beiden krijg ik de telefoonnummers en op 28 juni 2000 bel ik met mevr. M. de la Mar, dochter van Adri's zus Saartje Alida. Zij staat mij zeer vriendelijk te woord en wil graag helpen met het invullen van de vragenlijst. Zij heeft regelmatig nog contact met tante Adri. Op vrijdag 30 juni stuur ik Mevr. De la Mar de vragenlijst toe. Nu weer gespannen wachten op het resultaat.

*Uit: Jeanette van Beilen, Marijke
uitg. Meinema, Delft 1959*

Adri als kind.

Al na enkele dagen krijg ik veel informatie. Daarmee worden in feite de laatste puzzelstukjes van de Adri Alindo-puzzel op de juiste plaats gelegd. De speurtocht nadert zijn voltooiing.

Adri werd zoals we al wisten als Adriana Palingdood geboren op 2 augustus 1905 in Rotterdam. Haar ouders waren gereformeerd, Adri kreeg een vrije opvoeding thuis. Als jong meisje kreeg zij balletlessen en deed ze aan paardrijden. De kunstzinnigheid die zich bij haar openbaarde had zat in de familie van haar moeder, speciaal bij haar oom Willem, die niet onverdienstelijk schilderde.

Een rustig en volgzzaam kind was Adri allerminst, ook tobde ze in haar jeugd met haar gezondheid en daarom kuurde ze nog al eens. Als jongste van de meisjes en doordat ze vaak ziek was werd ze door haar ouders behoorlijk verwend. Haar ouders waren het eenvoudige milieu enigermate ontgroeid, vader Beschier had zich opgewerkt bij de gemeente en kon aan de verlangens van dochter Adri wel voldoen. Haar hele verdere leven zou Adri op een zekere welstand gesteld blijven.

Barendrecht, Adri Alindo met de hond Loeks (9 augustus 1933)

Rudolf J.J. Buchner.

Adri kreeg tekenles op avondschole en volgde de Academie te Rotterdam, waar zij les kreeg van onder andere Huib Luns. Daar ontmoette ze haar latere echtgenoot, Rudolf J.J. Buchner, een Oostenrijker van geboorte en zeer kunstzinnig van aard. Rudolf, die rechten gestudeerd had, was hoofd van de Nederlandse vestiging van Berson, een rubberproducent. Op 21 mei 1931 trouwden Adri en Rudolf in Rotterdam en gingen wonen in Hillegersberg, naderhand verhuisden ze naar Den Haag. Toen Berson in de crisistijd werd opgeheven ging Rudolf, samen nu met Adri, nog vóór de oorlog terug naar Wenen. Om als praktiserende jurist aan de slag te komen in Oostenrijk, moest Rudolf eerst nog een jaar stage lopen. Daar begon hij wel aan, maar door de oorlog kon hij dit niet afmaken; hij moest in dienst. De oorlogstijd was voor Rudolf een benauwende tijd. Hij was beslist geen Nazi en werd zelfs geruime tijd gevangen gezet in Schloss Laxenburg bij Wenen, omdat hij geprobeerd had de tweede zonen van boeren uit de krijgsdienst te houden. De oorlog deed ook een gruwelijke aanslag op het gezinsleven van Adri's ouders. Hun huis, toen aan de Mathenesserlaan in Rotterdam werd in 1943 door de Engelsen gebombardeerd. Moeder Alida kon dit niet verwerken en zij overleed aan de psychische gevolgen er van in augustus 1943. Haar man zou in januari 1948 overlijden.

Adri Alindo met haar man, 1959

Na de oorlog werd Rudolf geen jurist, hij ging aan de slag met de kunst, hij schilderde, organiseerde manifestaties en tentoonstellingen. In Wenen was hij een gekend figuur. Hij kreeg zelfs een ereprofessoraat voor zijn werk in de kunst in Wenen. Adri en Rudolf maakten lange tijd deel uit van het Weense kunstenaarsmilieu. Toch bracht het niet genoeg geld in het laatje, Rudolf en Adri leefden grotendeels van wat Adri met haar tekenkunst verdiende.

Gedurende vele jaren van haar huwelijk woonde Adri jaarlijks een half jaar bij haar man en een half jaar in Nederland, na de dood van haar vader verbleef ze bij haar tante Saartje Alida. In dat gescheiden halfjaar werkte zij aan haar boeken, hij aan de kunst in Wenen. Op 15 oktober 1962 overleed Rudolf volkomen onverwachts op 68-jarige leeftijd.

Al jong aan het tekenen.

Haar eerste tekeningen maakte Adri Alindo toen ze nog zeer jong was en kuurde in Katwijk. Het waren reclametekeningen voor de chocoladefabriek Driessen, waarvan ze de directeur ontmoet had. Daarna, zo vanaf haar twintigste jaar, volgden kinderboeken voor diverse uitgeverij Meinema. Haar tekeningen getuigen van een losse artistieke stijl. De meeste boeken illustreerde ze voor uitgeverij Meinema. Met de heer A. G. van Drimmelen, die in de directie van Meinema zat, ontstond, zoals we al eerder zagen, een goede vriendschap, die tot de dag van vandaag voortduurt. Ook aan vele tijdschriften werkte Adri mee, zoals *De jonge vrouw*, *Vrouwenpost*, *Zonneschijn*, *Kiekeboe* en *Moeder*. Voor *De jonge vrouw* schreef zij ook een moderubriek, waarvoor ze naar Parijs reisde en de creaties met tekenstift kopieerde. Voor *Moeder* illustreerde zij de bekende rubriek over opvoeding van Prof. Waterink.

Gekleede Blouse

Ontwerp Adri Alindo

Deze blouse kan zeer goed als een gekleed toiletje dienst doen. Ze kan b.v. gemaakt worden van mat crêpe.

De beide strooken over de schouders zijn van dubbele stof. De hals is met dezelfde stof omgebiesd en sluit met een dubbelknoopje.

De mouwen hebben elk een lange split en sluiten met 3 stel dubbelknoopjes.

Men kan de strooken en biesjes natuurlijk ook van een afstekende stof maken.

De versiering wordt aangebracht, door op de strooken twee V-vormige figuren in siersteek, flanelsteek of iets dergelijks aan te brengen; de kleur kan dezelfde als die van de blouse zijn, of daarmee harmonieeren.

Rugzijde.

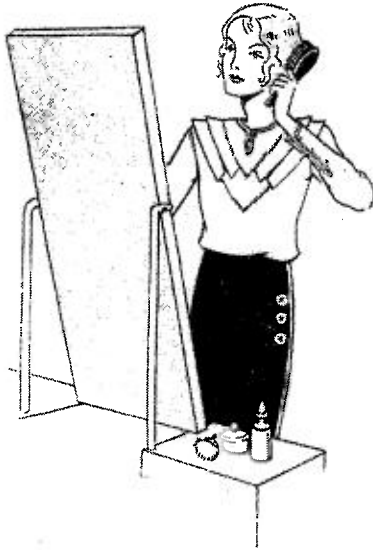
De rugzijde toont dat de strooken aan de achterzijde als twee schouderkapjes eindigen, en er een rond kraagje wordt gevormd.

Men kan deze blouse natuurlijk ook heel goed van minder gekleed materiaal maken, en dan dragen op een sport-

rokje, van fantasie-stof. Dit kan men naar verkiezing bepalen.

Ook de sierrand kan men op alle mogelijke manieren zelf variëren, en juist dit geeft het toiletje dan iets persoonlijks.

Blouses worden dit jaar veel als gekleed gedragen, het is een buitengewoon praktische en makkelijke dracht en kleedt bijna ieder goed.

Uit: De jonge vrouw, 1933

Wenen.

Naast illustreren werkte Adri ook zo nu en dan als vrij kunstenaar. Ze bemoeide zich met de kunstactiviteiten van haar man en er werden ook van haar exposities in Wenen ingericht. Ze verfraaide tevens een schoolgebouw en een fontein in Wenen. Haar werk als illustratrice beperkte zich alleen tot Nederland, na 1965 zou ze ook hiermee stoppen, mede omdat ze door dat werk last van haar ogen kreeg. Na het overlijden van haar man in 1962, bleef Adri in Wenen wonen. Door haar huwelijk was ze Oostenrijkse geworden. Ze kon als weduwe kiezen voor het Nederlandse of Oostenrijkse staatsburgerschap. Ze koos voor het eerste en liet haar eigen naam gelijktijdig veranderen in Arendshorst. Dit was de naam van haar grootmoeder, de moeder van Alida Schaad. Ook alle andere broers en zusters, op Johan Hendrik na, veranderden hun naam in Arendshorst of hadden dit al eerder gedaan.

Na het overlijden van haar man brak voor Adri Alindo eerst een eenzame tijd aan. Zij had het altijd erg goed met haar man kunnen vinden, "een erg aardige man", volgens Mevr. de la Mar. Na zijn dood veranderde er nog iets. Er kwam vraag naar zijn schilderijen en zij werden een belangrijke bron van inkomsten voor Adri Alindo. Zo leefde Rudolf eerst van de kunst van Adri en later Adri van de kunst van Rudolf. Adri Alindo houdt van het leven. Tot op de dag van vandaag komt ze nog dagelijks in haar stamkroeg. Daar drinkt ze haar koffie en eet wat. Haar gezondheid is nog goed, maar als je 95 bent komen er toch wat kwaaltjes om de hoek kijken zoals doofheid en vergeetachtigheid. Haar vrolijkheid, één van haar meest typerende karaktertrekken heeft ze nog steeds behouden. Het illustreren is al lang verleden tijd. Haar frêle kunstzinnige tekeningen kwamen het meest tot hun recht in typische meisjesboeken en boekjes voor of over kleinere kinderen. Wie haar tekeningen nu opnieuw bekijkt raakt weer onder de bekoring van het talent van Adri Alindo.

De speurtocht voltooid.

Mijn speurtocht is afgelopen. Het resultaat van deze tocht met hindernissen is dat we nu heel veel weten van "de verdwenen illustratrice" Adri Alindo. De tocht was tijdrovend, maar het uiteindelijke resultaat geeft een voldaan gevoel. Het verslag geeft een beeld van de moeilijkheden waar je als speurder voor komt te staan als in eerste instantie je snelste bron tot informatie is afgesloten. Aan de ene kant wordt het dan een tijdrovende zaak, mede omdat je zelf niet altijd de tijd hebt om de voortgang er in te houden. Aan de andere kant wel zeer verrijkend, je maakt daardoor een reis langs vele andere interessante mensen en instituten. Daarbij is de voldoening des te groter als je toch je doel weet te bereiken.

Wie verdere vragen heeft rond Adri Alindo wordt verzocht, via het redactieadres, contact op te nemen met de schrijver van dit artikel. Vriendelijk verzoek om de illustratrice rustig te laten genieten van haar oude dag.

Richard van Schoonderwoerd.

Adri Alindo op haar 90^e verjaardag in haar huis in Wenen (2 augustus 1995)